

Juhász Kató

Idegenben

Előszó

Idegen országban élni – önként, vagy gazdasági kényszerből – napjainkban nagyon gyakori. Könnyebb helyzetben vannak, akiket rokonok, barátok várnak, esetleg valamilyen intézmény, vagy szervezet támogatásával tudják a beilleszkedés nehézségeit átvészelni.

Sok fiatalt hajt a kalandvágy, a külföldi tanulás lehetősége. Mások azért mennek világgá, mert itthon nem találnak megfelelő életszínvonalat biztosító munkát.

A könyvben szereplő történetek rámutatnak arra, hogy a nyelvismeret hiánya milyen kiszolgáltatott, kilátástalan helyzetet teremthet, s mennyire fontosak az idegenben szerzett új, értékes emberi kapcsolatok.

Megtudhatjuk a könyvben olvasható írásokból, hogy nem csak a szülőföldjére vágyhat vissza az ember, hanem olyan

távoli vidékre is, ahol nyugalmat és boldogságot talált.

A példaként bemutatott három történet szereplőinek élettapasztalata bővült, látóköre szélesedett azáltal, hogy saját szűk világukból kilépve felvállalták mindazt, amit idegenben átéltek.

A szerző

Idegenben

Kálmán elhelyezte az emlékezés koszorúját felesége sírján, aki éppen három éve, örökre távozott. Hosszú ideig állt a márvány síremlék mellett, nézte, ahogy a tavaszi szellő megrezegteti a rózsák szirmait, melyek fázósan húzódtak meg a zöld ágak között. A szél átfújta vékony kabátján. Érezte, hogy mennie kellene, de lábai mintha gyökeret eresztettek volna. Csak állt, állt egy helyben, s közben filmként pergett le előtte közös életük. Voltak abban boldog napok, nehézségek, nézeteltérések, gyakori viták is. Huszonöt év alatt mégis egymáshoz csiszolódott a két különböző mentalitású ember. Főleg az aszszony kényszerült kompromisszumokra a békesség kedvéért. Tudomásul vette, hogy férje nem tudja nélkülözni ivócimboráit. Műszak végén törzshelyükre, a Fekete Bárány sörözőbe igyekeztek, ahonnan általában csak estefelé vetődött haza a családfő.

Érdekes módon, soha nem ivott annyit, hogy meglátszott volna rajta. Illuminált állapotban senki nem látta. Csupán vágyott arra, hogy hozzá hasonló gondolkodású emberekkel megvitassa a világ dolgait. Tamás – az egyetlen gyermek – hiányolta apját, de idővel tudomásul vette, hogy szinte csak aludni járt haza. Nevelésének gondjai az anyára hárultak. Nem is alakult ki meghitt kapcsolat apa és fia között, amit utólag Kálmán nagyon bánt, de már nem tudott változtatni rajta. A fiú, amint nagykorú lett, a fővárosban vállalt munkát, s csak nagyobb ünnepek alkalmával látogatta szüleit. Anyja temetésén találkozott utoljára apjával, ezt követően kapcsolatuk megszakadt.

A megözvegyült férfi nehezen viselte a magányt, nem szeretett hazajárni az aszszonyi kéz gondosságát nélkülöző kétszobás bérházi lakásba.

Az egykori barátok szétszéledtek, többségüknek az első elbocsátások alkalmával útilaput kötöttek a talpára. Hiába telefonált nekik, már nem vonzotta őket a régi söröző. A szerény összeg – amit munkánélküli segélyként kaptak –, a mindennapi megélhetésre is kevés volt.

Egyedül maradván, kapaszkodók után kutatott. A neten összejött egy volt iskola-